

טברו, לזכותו יותר מעצרים מינהליים ויותר מידע חסוי, כך עולה חשיבותו הן בין הישראלים והן בין הפלסטינים.

מישפחה נודדת

פייצל אליחוסייני (48) מאחד בתוכו את כל האלמנטים הדרושים למנהיג מסוג זה. הוא בן לאחת המישפחות הוותיקות יותר בירושלים, 600 שנה, לרבניו. הוא בנו של לוחם פלסטיני ירו, שהפך לאגדה בחייו, ועוד יותר במוחו, בקרב המפורסם על הקסטל במלחמת העצמאות ב-1948. ולא, כפי שטען יצחק שמיר, בנו של המופתי.

עבד אלקארד אליחוסייני גורש מפלסטין ב-1939 עלידי הבריטים, אחרי שנלחם במהפיכה שהתחילה ב-1936 ונמשכה עד 1939. הוא לקח את הגדול של פייצל. משם נדרה המישפחה ללבנון ואחר-כך לעיראק, שם נולד פייצל. הנדודים הובילו את המישפחה מלבנון לסעודיה ומשם למצרים, שם השתקעה מישפחה אל-חסייני.

ב-1947 חזר עבד אלקארד לפלסטין לברו כדי להילחם, את אשתו וילדיה השאיר בקאהיר.

כבר מגיל צעיר קיבל פייצל חינוך לתודעה לאומית גבוהה. כבר מגיל צעיר החריף האב בילדיו את חשיבות המולדת ואת הצורך הנשגב לחזור אליה.

על נפילתו של אביו בקרב קרא פייצל בעיתון בקאהיר: "אחי הגדול הביא לי עיתון וביקש שאקרא. קראתי את הכותרת, ואז הוא שאל אם אני מבין מה כתוב. אמרתי שכן, אז הוא ביקש שאניד לשאר האחים הקטנים, וכך האחד סיפר לשני."

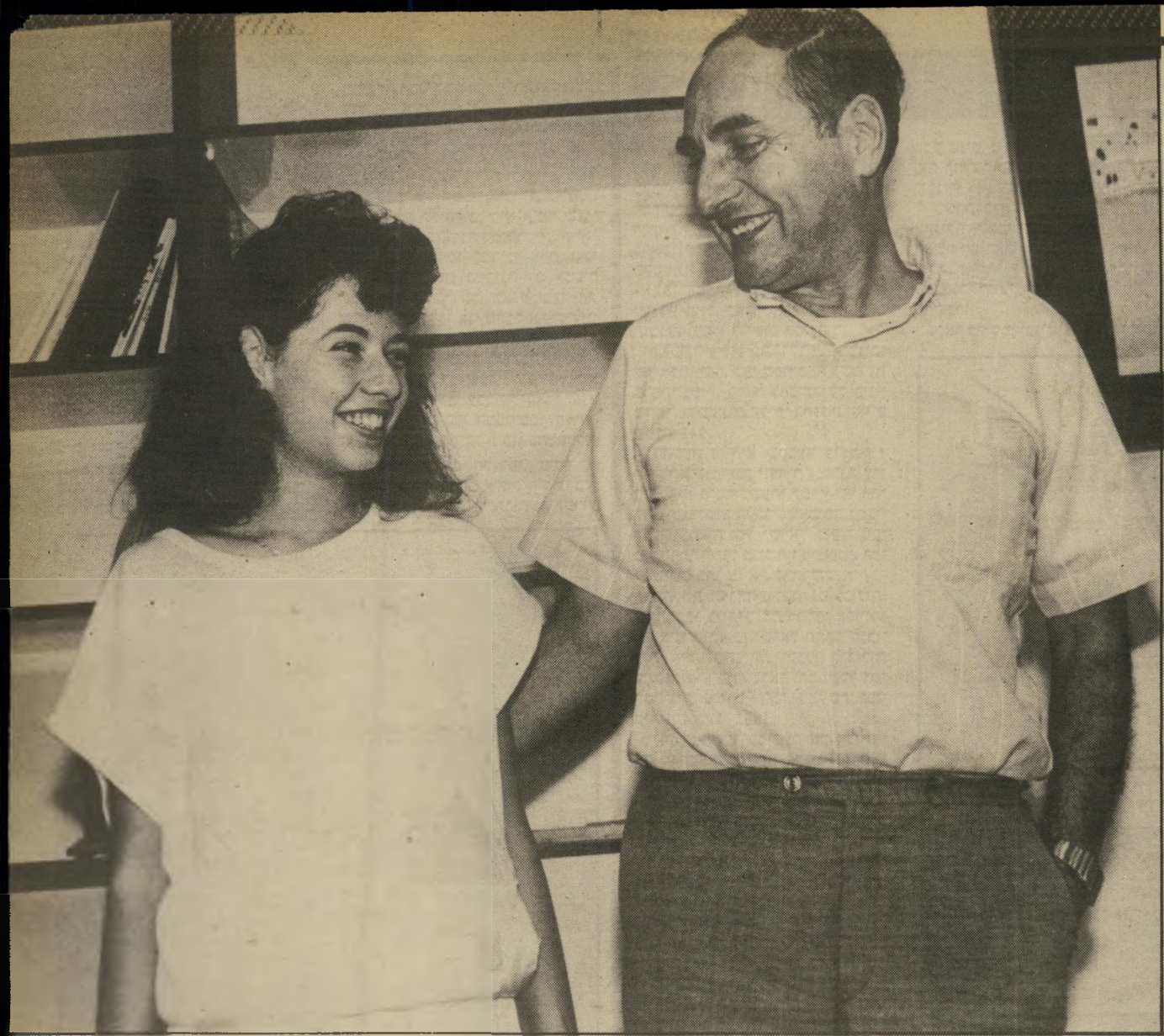
בגלל החינוך הלאומי העמוק שקיבל, הבין פייצל הצעיר שאביו מת למען מטרה מקודשת, וכי המולדת והעניין הפלסטיני חשובים מן הכאב הפרטי שלו על מות אביו. "כל הזמן חיינו באווירה הזאת, שזה העניין של העם ולא העניין הפרטי של המישפחה. לכן גם לא ראיתי את אבא בוכה כשאבא נהרג, ולכן גם אני לא בכיתי. גם האחים שלי לא בכו. זה לא היה עניין אישי, שאיבדנו את אבא שלנו — אלא שאיבדנו את אחד הלוחמים הפלסטיניים.

טובת שלום הציבור

ב-1951 ביקרה המישפחה בפעם הראשונה בגדה המערבית, ומאז נהגה לבלות את חופשות הקיץ בירושלים המיוחדת. 10 שנים אחר-כך הצליח פייצל להשיג רכוש ירוני ועבר לגור בירושלים. החל מ-1964 עבד במשרדי אשף בירושלים.

את מלחמת ששת-הימים עבר בסוריה. במשך שנה וחצי עבר אימונים בבית-ספר צבאי ברמשק, בקורסיקא-ניס של הצבא הפלסטיני. מיד עם סיום הקורס החליט לחזור לירושלים ולחיות תחת הליכוש כמו כל אחד אחר. הוא הגיע לאחד מגישרי הירדן, אך שם ירו עליו והכריחו אותו לחזור לאחור. בניסיון השני הצליח לעבור את הגשר וניתן לו אישור לגור בירושלים. מאז הוא אוהב במיוחד את הירושלמים כותשם ירושלים המיוחדת.

זמן קצר אחרי ששב לירושלים נערך אצלו חיפוש בחיפוש נתפסו שתי מכוניות ירדניות ואל-חוסייני ששלח לשנת מאסר. הוא בילה חודשים אחדים ממנה בכיבוד מוחלט ובחקירות קשות. לפני שמונה שנים הקים אל-חוסייני את המכון למחקרים ערביים, השוכן באחת הימטות הסמוכות לשער מנ-דבלאום בירושלים המיוחדת. המכון נמצא בבניין ענק ורבי-אגפים,

אל-חוסייני ובתו פדואה בן של אנדה

תושבי השטחים הכבושים, על הריסות בתים, על פצועים, הרוגים, גירושים ועוד נושאים הקשורים באופן ישיר לתחום זה.

מכבד את הישראלים

במכון שנסגר עברו 40 איש, ובין הנעורים בו אפשר היה למצוא חוקרים מכל העולם לצד סטודנטים יהודים-ישראלים.

במכון יש מחלקה גדולה העוסקת בתרגום. נערך שם תרגום מילולי של קטעים מן העיתונות הישראלית (העבדי רית) בנושאים שונים, מהם הקשורים באופן ישיר לשטחים הכבושים ומהם הקשורים לפוליטיקה הפנים-ישראלית, למיפולגות השונות, לשרים, לפולי-

טיקאים ולאיש-ציבור. במחלקת הסטטיסטיקה נאספו נתונים שונים על הגדה המערבית ורצו עת-יעוזה. נערך שם, למשל, מחקר מקיף על בתי-הספר בירושלים המיוחדת. במחלקת גני-הילדים נותנים מומי חיים הדרכה מיקצועית למורים ולגננות לגיל הרך. במחלקת המחקרים נערכים מחקרים בנושאים שונים, נערך שם, למשל, מחקר מעמיק על הלשון הערבית, ומחקר על מישל-איי, על מדיניות ארצות-הברית במרחב ועוד. מחלקת זכויות האדם אוספת נתונים מדויקים על מעצרים שונים של

היסטורית וספרות כללית, כשהתחמחות היא בעיקר בספרים הקשורים המיוחדת היא חלק מהגדה המערבית. "אם מפקד צבאי יכול לשלוט על ירושלים המיוחדת, כמו שהוא שולט על שכם ורמאללה, זאת אומרת שרינה של ירושלים המיוחדת כרינם של כל האיוורים האחרים בשטחים הכבושים".

מקביל למכון "טרמון"

המכון למחקרים ערביים נסגר במאות היום שבו נעצר אל-חוסייני ומאו עומד המקום שומם.

מה התרחש בין כתליו הירושלמיים של "המכון למחקרים ערביים"? האם נקבעה שם האסטרטגיה של ההתקוממות? מה מקור כוחו והשפעתו של האיש המיסתורי שהקים את המכון ועמד בראשו

עם הקמתו חולק המכון לכמה מחלקות שונות, והוא היווה, כך אומרים חוקרים רבים, את המקביל הפלסטיני למכון טרומן באוניברסיטה העברית בירושלים.

יש בו מחלקת-ארכיון, שבה אוספים קטעים מהעיתונות הישראלית — העברית והערבית — וממיינים אותם לנושאים שונים. במחלקת הארכיון אפשר למצוא גם כרוזים מסוגים שונים של תנועות ומיפולגות ישראליות, ושל תנועות ואירגונים פלסטיניים הפעילים באוניברסיטות השונות בגדה המערבית ובעזה. במכון גם ספרייה גדולה, ובה ספרות

בתוך חורשה מוצלת. המיבנה עצמו שימש בעבר כבית-מלון. היום סגורים כל חלונותיו ותריסיו, דלת הכניסה מרותכת ועליה מודבק צו הסגירה, הכתוב עברית. מישהו טרח לתרגם אותו גם לערבית, בעט אדומה, בכתב-יד.

הצו נושא את הכותרת: "צבא הגנה לישראל, תקנות-הגנה (שעת-חרום) 1945, צו לסגירת מקום" וכך נאמר בו: "בתוקף סמכותי עלי-פי תקנה 129 (1) (ב) לתקנות-ההגנה (שעת-חרום) 1945 ושאר סמכויותי עלי-פי התקנות האמורות, והואיל והנני סבור כי הרב דרוש לטובת שלום הציבור וקיומו של הסדר הציבורי, הנני מצווה כזה כי:

המכון למחקרים ערביים

המכון למחקרים פלשתינאים, הן נמצא ברחוב אברועובדיה אבן אל-ג'רח מספר 10 בירושלים, יסגר על כל הדלתות והשערים המובילים אליו וישמר כל עוד צו זה בתוקפו החל מ-31 ביולי 1988 עד 30 ביולי 1989. "מפר צו זה יואשם בעבירה על תקנות-ההגנה (שעת-חרום) 1945". על הצו חתום האלוף עמרם מיצנע, אלוף פיקוד המרכז, והוא נושא את התאריך 29 ביולי. חתימתו של מיצנע, מפקד צבאי, על הצו העלתה כמה שאלות ותמיהות בקרב תושבי ירושלים המיוחדת: "הרי ירושלים המיוחדת סופחה לישראל כי

המכון למחקרים ערביים נסגר במאות היום שבו נעצר אל-חוסייני ומאו עומד המקום שומם.

המכון למחקרים ערביים

המכון למחקרים ערביים נסגר במאות היום שבו נעצר אל-חוסייני ומאו עומד המקום שומם.